

FRANS RIJDT OUDEREN EN MINDERVALIDEN OVER HET STRAND

'MENSEN ZIJN ZO BLIJ ALS ZE EINDELIJK DE ZEE WEER ZIEN'

Frans Koks (72) begon deze zomer een strandtaxi voor ouderen en mensen die slecht ter been zijn. Soms is het tientallen jaren geleden dat zij de zee van nabij zagen. Frans biedt ze met zijn taxi, zowel zomer als winter, de kans om weer eens op het strand te zijn.

Frans Koks (72) is zo'n man die in weer en wind op blote voeten loopt en het liefst met het raam wagenwijd open rijdt, óók bij storm en slagregens. "Dan voel ik me één met de elementen. Maar dat doe ik niet als ik passagiers in mijn taxi heb, hoor," zegt hij lachend. Frans begon deze zomer een strandtaxi in IJmuiden aan Zee. Ouderen en mensen die slecht ter been zijn, kunnen met hem mee voor een ritje langs de kustlijn. "Aanvankelijk ging dat alleen om oudere mensen met een strandhuisje die ik naar de parkeerplaats bracht, omdat ze dat stuk niet meer konden lopen. Strandvereniging De Zeemeeuwen had mij gevraagd om dat te doen. Het leek me leuk. Ik heb er meteen knap materiaal voor aangeschaft: een Toyota-terreinwagen."

GEBOREN EN GETOGEN

Zo kwam Frans op het idee om ook andere mensen over het strand te gaan rijden. "Ik was ervan

overtuigd dat er veel ouderen zijn die dolgraag nog eens naar zee willen, maar het door fysieke omstandigheden niet meer kunnen. Met een rolstoel kom je het mulle zand niet door en de zee is veel te ver als je moeilijk loopt." Voor mensen met een handicap, rolstoel of scootmobiel met een wmo-indicatie is de taxi gratis, voor anderen kost een ritje zes euro. Het werd zo'n succes, dat Frans de afgelopen maanden af en aan reed. Tijdens de ritten vertelt hij zijn passagiers over de natuur, het getij en de zee en legt hij uit waarom het strand van IJmuiden jaarlijks twaalf meter aangroeit en hoe het komt dat er nieuwe duinen ontstaan. Als geboren en getogen IJmuidenaar weet hij daar alles van.

RUIGE ZEEBONKEN

Veertig jaar geleden begon Frans samen met zijn vrouw Ursula Paviljoen Noordzee, een van de eerste discotheken aan de Noordzeekust. "Gooi- en

smijtwerk was het. We kregen veel vissers en zeemannen over de vloer. Dat liep nog weleens uit de hand. Voor mij geen punt. Ik deed aan jiu-jitsu, dus als ze lastig werden, smeed ik ze eruit. En we hadden de vloer achter de bar vijftien centimeter verhoogd, zodat het leek alsof er beren van kerels stonden te tappen."

Maar dat was vroeger. Nu is Paviljoen Noordzee een rustig familierestaurant en heeft Frans andere dingen aan zijn hoofd dan ruige mannen zijn café uitgooien. Zoon David nam twee jaar geleden de bedrijfsvoering over, waardoor Frans meer tijd overhield voor andere dingen, zoals de strandtaxi. Die heeft nog geen dag stilgestaan. "Het levert elke keer weer prachtige ontmoetingen op. Mensen zijn zo blij als ze eindelijk de zee weer zien. Soms stappen ze uit om even het zand tussen hun tenen te voelen of de zilte geur op te snuiven. Laatst was ik op pad met een zeeman die op z'n 48ste beide benen had verloren bij het losspringen van een tros. Sindsdien had hij de zee niet meer van nabij gezien. Ik ben met hem de pier opgereden. Samen keken we naar de voorbijvarende schepen. Hij vertelde me daar van alles over en bloeide helemaal op."

GROTE LACH OP 'T GEZICHT

Ook heel bijzonder vond Frans een 93-jarige vrouw die niet lang meer te leven had. Voor haar dood wilde ze graag een keer naar zee. "Ik wilde haar achterin de auto tillen, maar kon haar niet te stevig vastpakken, omdat ze botkanker had. 'Hoe kom ik nu in de auto?', vroeg ze bezorgd. 'Heel simpel; let maar op!', zei ik. Ik pakte met mijn ene hand haar biljetjes - ze woog nog maar veertig kilo - en zei dat ze mijn nek heel goed moest vastpakken. Ik voelde dat ze gespannen was en fluisterde in haar oor: 'Waren we maar weer dertig jaar jonger, hè.' Ze moest lachen en ontspande, zodat ik haar moeiteloos achterin kon tillen. We reden vlak langs de zee, half door het water, met de raampjes open. Ze vond

'EEN PAAR DAGEN NA HAAR TOCHT NAAR ZEE STIERF ZE HEEL VREDIG, ALSOF ER EEN SOORT RUST OVER HAAR WAS GEKOMEN'

het prachtig. Later hoorde ik dat ze in het hospice waar ze verbleef, in geuren en kleuren had verteld over haar mooie tocht naar zee. Een paar dagen erna stierf ze heel vredig, alsof er een soort rust over haar was gekomen", vertelt Frans. "Mooi hè. Het geeft me zo veel voldoening. Op deze manier doe ik iets voor een ander en ben

ik zelf ook onder de mensen. Altijd keren ze terug met een grote lach op hun gezicht. Ik verdien er niks aan, maar word gesponsord door de AOW."

NET ALS VEERTIG JAAR GELEDEN

Frans tilt zijn passagiers zelf de taxi in als ze dat niet op eigen kracht kunnen. Zwaar? "Welnee!", zegt Frans krachtig. "In de eerste plaats: ik ben een IJmuidenaar. In de tweede plaats: ik ben stevig gebouwd en kan het hebben. Mensen vinden het juist wel zijn charme hebben dat ik ze zo provisorisch optil. Ik vraag wel altijd eerst wat ze precies hebben, zodat ik kan inschatten hoe ik ze het beste kan tillen en vastpakken."

Zijn taxi rijdt het hele jaar door en ook nu, in de herfstmaanden, krijgt hij regelmatig aanvragen. Nog niet zo lang geleden was hij op pad met een echtpaar van wie de vrouw nog maar hooguit een week te leven had. "Samen stapten ze uit de auto en strompelden de branding in. Gewoon met schoenen aan, terwijl de vrouw hele mooie aan had. 'Pas op je schoenen, zonde!', riep ik nog. 'Die overleven mij wel', lachte ze. Minutenlang stonden ze innig omhelsd in zee. Het was alsof ze afscheid namen. Terug in de auto vertelden ze mij dat ze elkaar veertig jaar

geleden in Scheveningen hadden ontmoet. Ze stonden toen precies zo samen in zee..." Frans is er de man niet naar zich al te sentimenteel te uiten en concludeert monter: "Tja, dat zijn mooie dingetjes!"

Kijk voor meer informatie op paviljoennoordzee.nl/strandvervoer of bel 06-53197825.

 REAGEREN OP DIT ARTIKEL? REDACTIE @ MAXMAGAZINE.NL OF POSTBUS 277 - 1200 AG HILVERSUM